

klasser (p. 74—85). Det interessante Materiale til Studie af Dødelighedens Bevægelse i dette Aarhundrede er kun dilettantmæssig benyttet, og særlig savne de Beregninger, der anstilles Side 78—80, ganske videnskabeligt Grundlag: Forfatteren forhøjer her vilkaarlig Dødelighedskvotienterne for hver af de undersøgte Perioder ved at gaa ud fra, at Dødsfaldenes Antal mellem 1 og 74 Aars Alderen for hvert Køn er 1000; saaledes multipliceres i Perioden 1820—29 Dødelighedskvotienterne for Mænd med $1000/495$, i 1880—89 med $1000/359$. Trods de anførte Mangler, og skønt man kunde ønske, at Forfatteren havde behandlet Materialet fra flere Synspunkter, vil man imidlertid kunne afvinde den statistiske Del af Bogen Interesse. Jeg skal saaledes nævne Oversigten Side 54—55 over Tilgang og Afgang fra Øen.

H. Westergaard.

Harald Westergaard: Indledning til Studiet af Nationaløkonomien. København 1891. P. G. Philipsen. 88 S.

I en meget sammentrængt Form fremstilles Nationaløkonomiens Grundbegreber paa den Basis, som er skabt af den matematiske Skole og af de nyere østerrigske Nationaløkonomer. Det er ikke Hensigten at levere noget nyt Bidrag til Løsningen af noget økonomisk Problem, men at give den begyndende nationaløkonomiske Studerende et Grundlag, der skal fastholdes under hans senere Studium. Der gives en Fremstilling af det, der for de nævnte Skoler er Økonomiens Alfa og Omega: Læren om Grænsenyttens, og en Paavisning af, hvorledes denne Lære kan danne Udgangspunktet for Betragtningen af ethvert af Økonomiens Grundproblemer: Værdi, Jordrente, Kapital, Arbejde, Produktion og Omsætning, Fordeling. Forfatterens Parti-standpunkt — hvis man tør bruge dette Udtryk — er ubetinget det, som har Fremtiden for sig. Det er det Standpunkt, som med al Anerkendelse af den historisk-statistiske Forsknings Betydning og Uundværlighed, hævder Nødvendigheden af den deduktive Vej til at finde Aarsags-

klasser (p. 74—85). Det interessante Materiale til Studie af Dødelighedens Bevægelse i dette Aarhundrede er kun dilettantmæssig benyttet, og særlig savne de Beregninger, der anstilles Side 78—80, ganske videnskabeligt Grundlag: Forfatteren forhøjer her vilkaarlig Dødelighedskvotienterne for hver af de undersøgte Perioder ved at gaa ud fra, at Dødsfaldenes Antal mellem 1 og 74 Aars Alderen for hvert Køn er 1000; saaledes multipliceres i Perioden 1820—29 Dødelighedskvotienterne for Mænd med $1000/495$, i 1880—89 med $1000/359$. Trods de anførte Mangler, og skønt man kunde ønske, at Forfatteren havde behandlet Materialet fra flere Synspunkter, vil man imidlertid kunne afvinde den statistiske Del af Bogen Interesse. Jeg skal saaledes nævne Oversigten Side 54—55 over Tilgang og Afgang fra Øen.

H. Westergaard.

Harald Westergaard: Indledning til Studiet af Nationaløkonomien. København 1891. P. G. Philipsen. 88 S.

I en meget sammentrængt Form fremstilles Nationaløkonomiens Grundbegreber paa den Basis, som er skabt af den matematiske Skole og af de nyere østerrigske Nationaløkonomer. Det er ikke Hensigten at levere noget nyt Bidrag til Løsningen af noget økonomisk Problem, men at give den begyndende nationaløkonomiske Studerende et Grundlag, der skal fastholdes under hans senere Studium. Der gives en Fremstilling af det, der for de nævnte Skoler er Økonomiens Alfa og Omega: Læren om Grænsenyttens, og en Paavisning af, hvorledes denne Lære kan danne Udgangspunktet for Betragtningen af ethvert af Økonomiens Grundproblemer: Værdi, Jordrente, Kapital, Arbejde, Produktion og Omsætning, Fordeling. Forfatterens Parti-standpunkt — hvis man tør bruge dette Udtryk — er ubetinget det, som har Fremtiden for sig. Det er det Standpunkt, som med al Anerkendelse af den historisk-statistiske Forsknings Betydning og Uundværlighed, hævder Nødvendigheden af den deduktive Vej til at finde Aarsags-

sammenhængen mellem Fænomenerne, og som i Henseende til denne Undersøgelsesmethode fordrer for Deduktionens Vedkommende Stringens og sejt Fastholden af det givne Udgangspunkt, og for Forudsætningernes Vedkommende en Indtrængen i Forholdene, der ikke bliver staaende ved Fænomenernes Overflade. Det er jo det karakteristiske ved Theorien om Grænsenyttten, og det, der garanterer dens Holdbarhed, at den er i noje Overensstemmelse med, hvad den moderne Psykologi og Fysiologi stræber at godtgøre for hele det menneskelige Følelses- og Sanselivs Vedkommende.

Bogen er paa Grund af sin Sammentrængthed ikke let læselig, og den Begynder, der vil benytte den, vil næppe kunne gøre det uden Vejledning af Lærer. Men er Formen end ikke letflydende, saa er den paa intet Punkt uklar. Kræver Læsningen end, at man altid maa holde sine Tanker stærkt sammen, saa har man til Gengæld den Tilfredsstillelse, som Betragtningen af en logisk fejlfri Tankebygning giver. En Smule mere Liv over Fremstillingen, en lidt rigeligere Brug af Exempler vilde dog ikke have skadet.

Ligesom Jevons er den af de moderne Theories Tilhængere, der har haft den største Indflydelse paa Indholdet af Bogens vigtigste Afsnit, saaledes har Westergaard ogsaa sluttet sig nærmest til ham i Henseende til de for Fremstillingsformen betydningsfulde Spørgsmaal om Brug eller Ikkebrug af det matematiske Tegnsprog, idet han har undgaaet de Yderpunkter, der betegnes af den østerrigske Skole paa den ene og af Walras og hans nærmeste Tilhængere paa den anden Side. Det kan ikke nægtes, at den førstnævnte Gruppe ved sin fuldstændige Given-Afkald paa at bruge Mathematiken og den grafiske Fremstilling tvinges til at beskrive med en trættende Bredde, der ofte er til Skade for Klarheden og den overbevisende Kraft — om end Westergaard sikkert overdriver de Mangler, der følge deraf. I Modsætning hertil benytter Walras Mathematiken paa en saadan Maade, at hans Skrifter ere ganske

utilgængelige for enhver, der ikke har helliget et større Afsnit af sit Liv til Studiet af den højere Mathematik. Westergaard har som Jevons valgt at give saameget af Formler og grafiske Fremstillinger, som absolut udfordres for at Sætningerne kunne fremstilles i Korthed og paa en saadan Maade, at der ikke bliver Tvivl om deres Almen-gyldighed, men ikke mere, end at Fordringen til Læserens matematiske Kundskaber indskrænker sig til det mest elementære. •

E. Meyer.

V. J. Madsen-Mygdal: Frihed. En Belysning af Socialpolitikens Veje og Maal. Kbhvn. 1891. P. G. Philipsen. 188 S.

Denne Bog er, saavidt vides, en Debut og maa be-
trages som lovende. Dens Forfatter røber en ikke al-
mindelig Evne til abstrakt Tænkning og til Behandling af
saadanne økonomiske Problemer, ved hvilke det gælder om
med Energi at holde en Tanke fast og drage logisk kor-
rekte Slutninger fra givne Forudsætninger. Bogens Hoved-
mangler ere hastig sete. Den er ikke alene som saa
mange andre Skrifter, der kritisk behandle Nutidens
sociale Tilstande, præget af Ensidighed i Betragtningen af
den moderne Samfundsudvikling og i Troen paa, at Læge-
midlet findes i en enkelt bestemt Fremgangsmaade. Der
er tillige noget ufærdigt ved den, noget uensartet i den
Tone, der gaar igennem den, idet den snart paa en noget
vel journalistisk Maade omtaler Spørgsmaal af almen Inter-
esse, snart med videnskabelig Grundighed behandler funda-
mentale theoretiske Problemer. Det er lidt vanskeligt at
sige, hvilken Læsekreds den egentlig henvender sig til.
For den nationaløkonomiske Fagmand indeholder den i For-
hold til sit Omfang for mange kendte Ting, og den Læser,
der gaar til den uden synderlige nationaløkonomiske
Forudsætninger, vil let blive skræmmet tilbage af enkelte
Afsnit, hvis Affattelsesform er en saadan, at de kræve en
ret stærk Tankeanspændelse for at forstaas tilbunds og en